

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **KASPO PRAHA, s. r. o.**, IČO: 26428393
sídlem Nový Zlíchov 3172, 150 00 Praha
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j.
044779/2018/KUSK/OSA/HRO, sp. zn. 044779/2018/KUSK/2

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Votice, odboru správních činností a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. 9656/2018/SD-JH, sp. zn.

23634/2017/SD-JH/35 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nezajistila, aby dne 25. 3. 2017 v 13:58:46 hodin při užití motorového vozidla D. D. RZ X na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 25. 3. 2017 v 13:58:46 hodin na silnici č. I/3 v obci Miličín, ve směru na Tábor, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti výše popsáním vozidlem, přičemž byla řidiči v místě, kde smí jet nejvýše rychlostí 50 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0019 rychlost 64 km/h, po odečtu odchylky 61 km/h. Za spáchaný přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 3. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o podezření ze spáchání přestupku, ve kterém bylo konstatováno, že byl přestupek spáchán dne 25. 3. 2017 v 13:58:46 hodin v Miličíně, na silnici I/3 ve směru na Tábor. Řidič vozidla jel po odečtu maximální přípustné odchylky měřicího zařízení rychlostí 61 km/hod, přičemž nejvyšší dovolená rychlost byla v daném úseku 50 km/hod. Součástí oznámení o podezření ze spáchání přestupku byl i protokol o měření průměrné rychlosti pořízený na zařízení GEMVEL0019
5. Dne 22. 8. 2017 byla žalobkyni doručena výzva provozovateli vozidla k zaplacení určené částky a sdělení potřebných údajů o řidiči, na kterou reagovala žalobkyně sdělením, že uvedené vozidlo řídil pan A. T., narozen dne X, bytem X.
6. Dne 24. 1. 2018 byl učiněn záznam o odložení věci v dotčeném řízení a dne 24. 1. 2018 byl žalobkyni doručen příkaz, ke kterému podala žalobkyně dne 1. 2. 2018 prostřednictvím svého zmocněnce včas odpor.
7. Dne 20. 3. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka vozidla D. D. RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby dne 25. 3. 2017 v 13:58:44 hod. při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 25. 3. 2017 v 13:58:46 hod. na silnici č. I/3 v obci Miličín, ve směru na Tábor, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti s vozidlem tov. zn. D. D. RZ X, kdy řidiči byla v místě, kde smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0019 rychlost 64 km/h, po odečtu tolerance 61 km/h. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

8. Dne 21. 3. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobkyně, doplněné k výzvě dne 26. 3. 2018, avšak bez uvedení konkrétních odvolacích námitek.
9. Dne 16. 7. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud ve věci samé nařídil na den 31. 8. 2021 jednání, k němuž se dostavil pouze pověřený pracovník žalovaného; žalobce ani jeho zástupce se k jednání bez omluvy nedostavili. Při jednání provedl soud důkaz obsahem listiny na č. l. 33, resp. 48 ze dne 10. 6. 2010, č. j. 1116/10/PŘ-Č, ze které vyplývá, že k žádosti Městského úřadu Votice (dále jen MěÚ Votice) ze dne 10. 6. 2010 byl Policíí České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje udělen souhlas s měřením rychlosti na území obce Miličín – průtah I/3. Soud dále provedl důkaz obsahem odpovědi ze dne 29. 4. 2021 společnosti GEMOS CZ, spol. s r.o., IČ 250 65 238 (dále jen „společnost GEMOS CZ“), která provozuje rychloměr v obci Miličín a také webové stránky, na nichž jsou uveřejňovány dopravní statistiky (č. l. 57). Soud provedl důkaz také obsahem stránek 1, 6 a 30 č. 16-17/2006 Votických novin, publikovaných dne 18. 8. 2006 (č. l. 58 a, b). Jako důkaz byl dále konstatován výpis z evidence registru silničních vozidel na č. l. 36 *verte*, který si soud vyžádal u Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravně správních agend, a v němž je uvedena jako vlastník a provozovatel vozidla reg. zn. X společnost KASPO Praha, s. r. o., tedy žalobkyně. Dále soud konstatoval obsah sdělení MěÚ Votice ze dne 7. 1. 2020 (č. l. 42), v němž se uvádí, že informace o měření rychlosti v obci Miličín byla v době spáchání přestupku uveřejněna na webových stránkách obce, přičemž z archivu internetových stránek o dobových příspěvcích je patrné, že jedním z nich je informace o kamerovém systému i existujícím odkazu na něj z obecních stránek. Z připojeného obrázku nesoucího název „Kamerový (dopravní) systém a aktuální počasí“ vyplývá informace o tom, že společnost GEMOS CZ spustila v prosinci 2015 dopravní portál se statistikou projetých aut v obci a aktuálními informacemi o počasí. Soud závěrem k návrhu pověřeného pracovníka žalovaného do spisu (č. l. 62-64) založil a k důkazu konstatoval Veřejnoprávní smlouvou uzavřenou dne 17. 7. 2006 mezi obcemi Votice a Miličín o zajišťování výkonu činnosti podle zákona o obecní policii, schválenou rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje dne 15. 8. 2006 (tímto dnem nabyla právní moci), uveřejněnou ve Věstníku právních předpisů Středočeského kraje ročník 2006, v částce 9, pod č. 98/VS/2006.

Posouzení žalobních bodů

Nesprávná forma zavinění

12. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost výroku, neboť správní orgán uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku z nedbalosti, ačkoli je odpovědnost provozovatele vozidla založena na objektivní odpovědnosti. Žalobkyně má za to, že se dopustila nezaviněného přestupku, a proto je konstatování zavinění, byť ve formě

nedbalosti, konstatováním závažnějšího přestupku, a proto je výrok nezákonný.

13. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl správní orgán I. stupně, že „[v]ýše uvedeným jednáním porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž v nedbalosti spáchal přestupek podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.“ V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak správní orgán I. stupně uvedl, že „[s]právní orgán nemá dostatečné důkazy k prokázání přestupku a v důsledku toho nezbylo než řízení usnesením odložit. Z titulu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“ Je nepochybné, že odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je vystavěna na principu objektivní odpovědnosti, při které se zavinění nezkoumá. Nelze vyloučit, jakkoli to nebude patrně častá situace, že i v takovém případě správní orgány budou zavinění zjišťovat. V nyní posuzovaném případě však došlo k tomu, že žalobkyně byla uznána vinnou z nedbalostního spáchání přestupku, avšak ani správní orgán I. stupně ani žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí otázkou zavinění blíže nezabývali, resp. správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (odlišně od výroku, avšak správně) konstatoval, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání daného přestupku na základě objektivní odpovědnosti.
14. Je proto nutné posoudit, zda tato vada dosahuje takového stupně, aby měla za následek nezákonné rozhodnutí a vedla k jeho zrušení již jen z tohoto důvodu. Při úvahách o odpovědi na nastolenou otázku soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se této otázce věnuje. Konkrétně soud souzní se závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2020, č. j. 1 As 357/2019-40 (bod 24), když posuzoval obdobnou situaci jiného žalobce ve věci rozhodované v prvním stupni zdejšího soudem. Dříve posuzovaná věc se sice drobně lišila od nyní souzené věci v tom, že v nyní napadeném rozhodnutí žalovaný slova „z nedbalosti“ nevypustil ani neformálně, a to patrně prostě proto, že si této skutečnosti nevšiml. Ostatně žalobkyně žádné odvolací důvody nevznesla. Ani tento drobný rozdíl však nic nemění na tom, že v souladu s Nejvyšším správním soudem lze mít za to, že i v projednávané věci „jde o vadu bez vlivu na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, nemá totiž ani potenciálně žádný vliv na výsledek řízení“.
15. Soud si je vědom existence konkurujícího názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36 (bod 26), v němž obdobnou žalobní a posléze kasační námitku shledal důvodnou. Soud však v této věci vyšel z rozsudku, který je jednak pozdější a jednak se soud ztotožňuje s jeho závěrem o tom, že předmětná vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, ani nemá potenci jakkoli ovlivnit výsledek samotného řízení. Po vrácení věci soudem by totiž došlo pouze k tomu, že by slova „z nedbalosti“ byla z výrokové části žalovaným vypuštěna. Správní soudy nechrání zákonnost (dodržování objektivního práva) jako takovou. Naopak zasahují pouze v těch případech, kdy porušení objektivního práva (nezákonnost) představuje rovněž zkrácení na (veřejných) subjektivních právech (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 63/2019-27, bod 10), k čemuž dojít nemohlo a žalobkyně k této otázce ani nic bližšího netvrdí. Žalobní bod proto není důvodný.

Omezení způsobu platby a nezákonné rozdělení plateb

16. Žalobkyně nesouhlasila s omezením způsobu úhrady určených částek převodem na účet nebo v hotovosti na pokladně magistrátu. Žalobkyně citovala § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a dále uvedla, že pokud by jí byly umožněny všechny možnosti platby, došlo by k rapidnímu zvýšení šance na včasnou úhradu. Výzvu tak považuje za nezákonnou, neboť byla omezena její práva na konkrétní způsoby platby.
17. Dále žalobkyně nesouhlasila s rozdělením povinnosti k úhradě pokuty a úhradě nákladů řízení do dvou plateb pod jiným variabilním symbolem. Žalobkyně má za to, že jsou uvedené platby tzv. kvazidaněmi, a proto se řídí daňovým řádem a je možné je rozdělit toliko na základě žádosti daňového subjektu. Žalobkyně namítala, že nevlastní bankovní účet, na kterém by měla příslušné finanční prostředky. Jediným způsobem, jak je může správnímu orgánu dopravit je cesta na pokladnu, která je pro ni mimořádně finančně nákladná pro značnou vzdálenost od jejího sídla, nebo vkladem na pobočce. Dále uvedla, že za jeden vklad účtuje ČSOB 100 Kč, a žalobkyně by byla nucena učinit dva vklady, čímž by jí náklady vzrostly. Žalobkyně tak má za to, že je krácena na svých právech a navíc jí správní orgány tímto způsobem o 5 % zvyšují uloženou pokutu.
18. V prvostupňovém rozhodnutí bylo v souvislosti s uloženou pokutou a povinností nahradit náklady řízení uvedeno, že má žalobkyně povinnost vše „zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí ve prospěch účtu Města Votice 19-0320085349/0800, variabilní symbol pro pokutu 9060002549, variabilní symbol pro náklady řízení 9160000545, bezhotovostním převodem nebo poštovními složenkami popř. složením příslušné finanční částky v pokladně městského úřadu, která se nachází v přízemí budovy Městského úřadu Votice.“
19. Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter a osoba, jíž je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu. Zůstává tak zachována aplikovatelnost § 163 odst. 3 daňového řádu, který stanovuje způsoby placení daně. Soud také upozorňuje na to, že žalobkyni bylo výslovně umožněno, tj. byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí srozuměna s tím, že může zaplatit pokutu a náklady řízení též poštovní poukázkou, přičemž k tomuto způsobu se žalobkyně ani nijak nevyjádřila.
20. Dále soud konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když stanovil žalobkyni zvlášť povinnost zaplatit pokutu a zvlášť povinnost k úhradě nákladů řízení, neboť jde o dvě samostatné povinnosti, k jejichž splnění byla žalobkyně zavázána.
21. Žalobkyně sice namítala různé domnělé obtíže, které jí brání v zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení, avšak k ani jednomu tvrzení nepředložila důkaz, kterým by toto tvrzení prokázala. Nad to platí, že možnosti, jak uhradit pokutu a náhradu nákladů řízení, jsou variabilní a v zásadě pokrývají nejrozumnější možnosti povinných osob, tj. umožňují povinným osobám provést bezhotovostní platbu, případně umožňují, aby byla platba provedena přímo na pokladně v dotčeném úřadě, anebo aby povinný subjekt provedl platbu prostřednictvím poštovní poukázky. Nutno podotknout, že jsou umožněny veškeré běžně využívané způsoby placení, jaké veřejnost používá. Zároveň nelze souhlasit s tím, že

by jakékoli dodatečné, a dle soudu marginální náklady spojené s provedením platby, byly přičitatelné ke stanovené pokutě nebo povinnosti nahradit náklady řízení. Náklady spojené s provedením platby nejsou příjmem rozpočtu příslušného úřadu. Je na žalobkyni, aby si pro splnění uložených povinností zvolil způsob platby, který považuje za nejvhodnější, zároveň nelze akceptovat, že by případné náklady na provedení uvedených plateb, byly důvodem pro prominutí stanovených povinností. Náklady spojené se zaplacením pokuty a náhrady nákladů řízení nemohou vést k automatické imunitě vůči sankcím ukládaným v rámci veřejného práva (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Žalobní bod tak není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu a neoznámení úseku měření rychlosti

22. Žalobkyně namítala, že nebylo v posuzované věci prokázáno, zda městská policie měřila rychlost v místě určeném Policií České republiky. V jiném místě však rychlost měřit nesmí. V takovém případě považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo samotné měření rychlosti provedeno v rozporu s právními předpisy. Dále žalobkyně namítala, že na úsek měření rychlosti nebyl řidič vozidla upozorněn, a to například prostřednictvím dopravní značky IP31 a IP31B ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak zastávala názor, že důkaz fotografiemi z rychloměru je získán v rozporu se zákonem a je proto nepřipustný.
23. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
24. Soud v rámci jednání provedl dokazování listinou nazvanou „Žádost o souhlas s určenými úseky měření rychlosti MP Votice“ ze dne 10. 6. 2010, č. j. 1116/10/PŘ-Č, ve které je uvedeno: „[n]a základě příslušného právního předpisu, konkrétně zák. č. 480/2008 Sb., § 79a odst. 1 Vám předkládáme seznam míst, kde Městský úřad Votice a Městská policie Votice na základě dřívějších zkušeností o nedodržování stanovené rychlosti navrhuje v rámci zajištění dodržování zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů a ochrany účastníků silničního provozu, provádění kontroly dodržování rychlosti měřením radarem a úsekovým měřením rychlosti Městskou policií Votice. Jedná se o místa na území Města Votice, v ul. Pražská, Tábořská, Husova, Klášterní, Komenského nám., A. Dvořáka, Dukelská, Palackého, Smetanova, Sukova, Wolkerova, u Aut. nádraží, Obec Miličín – průtah I/3, obec Ratměřice – průtah obcí, obec Jankov – průtah obcí.“ Z uvedené listiny vyplývá, že bylo k podané žádosti uděleno dne 10. 6. 2010 souhlasné stanovisko a to Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, Dopravním inspektorátem Benešov.
25. Uvedená listina z 10. 6. 2010 prokazuje, že byl úsek měření rychlosti v obci Miličín na silnici I/3 schválen Policií České republiky a Městská policie Votice tak byla oprávněna v souladu s § 79a zákona o silničním provozu v daném úseku provádět měření rychlosti vozidel. Žalobní bod tak není důvodný, neboť obecní policie prováděla měření rychlosti v úseku schváleném Policií České republiky a informace o měření rychlosti byla řádně uveřejněna.
26. Podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné

pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“

27. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v] případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
28. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce.** (pozn. soudu – zvýraznění doplněno zdejší soudem). Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost pořízeného záznamu.“
30. Soud provedl v rámci ústního jednání důkaz listinou – odpovědí společnosti GEMOS CZ ze dne 29. 4. 2021. Obsahem listiny je ukázka dat ze systému dopravního portálu a potvrzení, že dopravní statistiky byly k dispozici již přede dnem spáchání přestupku. Soudu byla v uvedené odpovědi poskytnuta rovněž informace o veřejně volně dostupném článku nazvaném „*V Miličíně se bude jezdit padesátkou*“, který byl otištěn v č. 16-17/2006 Votických novin a je v elektronické podobě k dispozici na adrese: https://www.mesto-votice.cz/assets/File.ashx?id_org=18504&id_dokumenty=36639. V článku je mj. uvedeno, že „[ř]idiči, kteří projíždějí Miličínem, si musí dát pozor na svou rychlost, protože od pondělí jsou tu v provozu dvě kamery. Snímají státní poznávací značky každého automobilu a snímky těch, kteří projedou více než padesátikilometrovou rychlostí přes měřený úsek, jsou automaticky uloženy na serveru odboru dopravy ve Voticích.“ Jelikož článek vyšel v tištěné podobě novin dne 18. 8. 2006, není nutné se blíže zabývat tím, zda elektronická podoba článku byla uveřejněna nejpozději před okamžikem spáchání přestupku. Soud na tuto formu odkazuje jen pro jednodušší dosažitelnost, nicméně samotnou publikaci článku, a tím i den zveřejnění informace o umístění automatického technického prostředku pro měření rychlosti má za prokázanou již obsahem periodika Votické noviny, o jehož autentičnosti soud nepochybuje. Z tohoto důvodu soud již nepřistoupil k výslechu svědka, jehož si vyžádal pro případ, že by bylo nutné prokazovat samotné zveřejnění dopravních statistik z rychloměru na internetových stránkách přede dnem spáchání přestupku. O informovanosti veřejnosti o měření rychlosti v obci Miličín ostatně svědčí i obsah sdělení MěÚ Votice ze dne 7. 1. 2020. Ani v tomto případě soud nepovažoval za nezbytné slyšet jako svědka oprávněnou úřední osobu, jež sdělení zpracovala, neboť znovu opakuje,

že informovanost veřejnosti o měření rychlosti v obci Miličín má za prokázanou článkem uveřejněným ve shora označeném periodiku. Žalobní bod tak není důvodný.

31. K dílčí žalobní námitce, týkající se povinnosti upozorňovat řidiče na měření rychlosti například dopravním značením, konstatuje soud, že obecní policie není povinna oznamovat úsek měření rychlosti vozidel žádnou dopravní značkou (srov. znění § 79a zákona o silničním provozu účinném do 31. 7. 2011), obecní policie je toliko povinna uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického technického systému a tato informace uveřejněna byla, jak bylo před soudem prokázáno.
32. V této souvislosti ještě žalobkyně namítla nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajících rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť jde dle žalobkyně o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla, a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobkyně omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
33. Jelikož bylo provedenými listinnými důkazy prokázáno, že rychloměr byl umístěn v úseku, který k měření rychlosti schválila Policie České republiky a současně byla informace o jeho instalaci zveřejněna, jsou i fotografie pocházející ze zákonně umístěného rychloměru důkazem zákonným. Obsahem fotografií proto mohlo být prováděno dokazování v řízení o přestupku žalobkyně. Ani tento žalobní bod není důvodný.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

34. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobkyni vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobkyně trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
35. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobkyně je objektivně odpovědná za správní delikt provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
36. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
37. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat,

v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Přezkoumání zavinění

38. Žalobkyně se domáhala uplatnění právní úpravy účinné od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017, která pro naplnění skutkové podstaty přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele motorového vozidla vyžadovala zavinění. Tuto právní úpravu je podle žalobkyně s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* třeba aplikovat i na správní delikty spáchané před nabytím její účinnosti. V této souvislosti žalobkyně namítla jinou účinnost zákona č. 183/2017 Sb., a to až od 13. 7. 2017, nikoli již od 1. 7. 2017, jak je uvedeno v čl. CCLVII tohoto zákona. Podle žalobkyně nemohl tento zákon nabýt účinnosti dříve než 15. dnem od vyhlášení ve Sbírce zákonů z důvodu, že zákonodárce nikde neodůvodnil existenci naléhavého obecného zájmu, který je podmínkou pro stanovení dřívějšího počátku účinnosti
39. Prvně je třeba upozornit na to, že k přestupkovému jednání došlo dne 25. 3. 2017, v tuto dobu bylo účinné ustanovení § 125f zákona o silničním provozu v následujícím znění:
  - (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
  - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
    - a. *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
    - b. *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
    - c. *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
  - (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
  - (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
    - a. *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
    - b. *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
  - (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
    - a. *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
    - b. *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
40. Ačkoli až novelou č. 183/2017 Sb. byl do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vložen odstavce tři, který výslovně stanovuje, že *[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek* (pozn. soudu: došlo ke změně terminologie, dříve se jednalo o správní delikt, jak je patrné i

z uvedené citace výše) *podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.*“ Bylo již v minulosti i judikaturou dovozeno, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích byla konstruována jako objektivní odpovědnost s přípustnými liberačními důvody a k naplnění skutkové podstaty tak nebylo vyžadováno zavinění delikventa (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21).

41. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb., došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku (dříve správního deliktu), neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, bod 23). V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, pak Nejvyšší správní soud také uvedl, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“
42. Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odst. 3 již přímo stanovuje, že ke spáchání přestupku podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobkyně na spáchání uvedeného správního deliktu, když je ze zákonné úpravy zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný přestupek (dříve správní delikt) dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

43. Žalobkyně zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně, protože zohlednil pouze ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a § 35 až § 40 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a příslušnou vyhlášku, avšak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, podle kterého bylo o sankci rozhodováno. Podle žalobkyně normuje ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu pokuty za nejružnější přestupky, ale nikoliv za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně má za to, že odkazované ustanovení neopravňuje správní orgán k uložení pokuty za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
44. Ke kvalitě výrokové části, která se však týká vyslovení viny, nikoli udělení sankce, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve druhé právní větě vyslovil, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového

pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ I přes zásadní význam výrokové části rozhodnutí týkající se vyslovení viny Nejvyšší správní soud připustil a akceptoval jistou míru nepřesnosti, resp. neurčitosti, která ale musí být překonatelná interpretací zbývajících částí rozhodnutí, zejména odůvodněním. Zároveň je zřejmé, že není případně možné akceptovat, pokud by dotčené ustanovení nebylo uvedeno v rozhodnutí vůbec, tedy ani v odůvodnění rozhodnutí.

45. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutečně odkázal na § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, který obsahuje další dělení výše pokut podle jednotlivých skutkových podstat. Nicméně v odůvodnění pak uvedl, „[p]odle ust. 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, se za přestupek podle odstavce 1, uloží pokuta v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, v daném případě tedy podle § 125c odst. 5 písm. g) v rozmezí od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč.“ Soud připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí žalovaného nebylo zcela přesně odkázáno na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které obsahuje přesné rozmezí možného uložení pokuty, avšak v odůvodnění rozhodnutí toto ustanovení již specifikováno je, tudíž i přes výše uvedené pochybení nedošlo k nezákonnému vydání rozhodnutí, neboť z odůvodnění rozhodnutí je jasné určité, podle jakého rozmezí byla pokuta uložena.

Nestanovení místa přestupku

46. Podle žalobkyně nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace „na silnici I/3 v obci Miličín“ nelze podle žalobkyně seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Žalobkyně uvedla, že nemůže přezkoumat, zda se rychloměr nachází na území obce, jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší povolená rychlost a nemůže se ani s místem měření seznámit. Silnice I/3 prochází celou obcí Miličín, jak jejím zastavěným územím, tak jejím nezastavěným územím, ve kterém nemusí docházet k naplnění skutkové podstaty. Za takových okolností považuje žalobkyně vymezení nedostatečné. Žalobkyně považovala za příléhavé odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017-28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval konkretizací místa spáchání přestupku.
47. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
48. Specifikace skutku a jeho právní kvalifikace je podstatná s ohledem na uplatňování zásady *ne bis in idem*, tedy aby určitá osoba nebyla za stejné jednání trestána opakovaně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku,

vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012- 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39.“ Ačkoli tedy není zejména v případech přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyžadováno, aby bylo místo spáchání přestupku určeno „na metr přesně“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39), je nezbytné, aby bylo popsáno natolik konkrétně, že bude určitelné, kde ke spáchání přestupku došlo a pachatel přestupku nebude moci být za tentýž přestupek postihován vícekrát. V nynější věci má soud podmínky pro dostatečnou specifikaci skutku, z jehož spáchání byla žalobkyně uznána vinnou, stále ještě za splnění, a to z následujících důvodů.

49. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že ke spáchání přestupkového jednání došlo „v obci Miličín“, a to v místě, „kde smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h.“ Nešlo tak ani o část silnice mimo obec a též nešlo o část obce, kde by byla povolena jiná rychlost než 50 km/hod. Žalobkyni nelze dát za pravdu v tom, že by nebylo možné seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost a zda se rychloměr skutečně nachází na území obce. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku zabýval individualizací následujícího výroku: „dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl hlídkou PČR OSD Ú n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3 \%$ byla jeho rychlost 145 km/h.“ Nejvyšší správní soud se při posuzování dostatečnosti specifikace skutku zabýval tím, zda správní orgány vymezily veškeré okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Ačkoli se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku zabýval skutkovou podstatou přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, jsou závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, jakkoli žalobkyně objektivně odpovídá za jednání spočívající v naplnění znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h. Pro oba projednávané případy je totožný požadavek na to, aby bylo postaveno najisto, v jakém místě k přestupku došlo a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost.
50. I pro nyní projednávaný případ platí, že správní orgány vymezily místo spáchání přestupku číslem silnice (I/3) a názvem obce (Miličín), bylo tak zřejmé, že šlo o silnici první třídy procházející obcí, na které je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, což bylo ve výroku uvedeno odkazem na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že byla řidiči naměřena měřičem rychlosti SYDO Traffic Velocity v automatizovaném režimu rychlost o 11 km/h vyšší než nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h), čímž bylo dostatečně popsáno, že neznámý řidič jel na silnici první třídy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h rychlostí 61 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, čímž by byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za jehož spáchání nese žalobkyně objektivní odpovědnost. Podstatné je rovněž to, že se v řešeném případě jednalo o měření rychlosti úsekové a nikoli okamžité změření rychlosti v konkrétním místě, v kterémžto případě by bylo třeba klást na vymezení místa spáchání přestupku přísnější nároky. V případě

úsekového měření rychlosti je však vymezení místa spáchání přestupku možné provést způsobem, jak to učinily správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33, bod 11, obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37, bod 27).

51. Dále soud uvádí, že správní orgány neprovádějí ani neodůvodňují okolnosti, které vyplývají ze zákona. Pakliže zákon stanoví, že je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, není povinen do spisu zakládat důkazy o existenci těchto značek a o zastavěnosti území, ale naopak žalobkyně je povinna předložit takové důkazy, kterými chce prokázat tvrzení, že se řidič vozidla pohyboval v území neoznačeném těmito značkami, či v území nezastavěném. Žalobkyně však nic z tvrzeného nedoložila.
52. Správní orgány tak dostaly požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku totiž byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas spáchání přestupku (dne 25. 3. 2017 v 13:58:46) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Pro úplnost soud dodává, že důvodný není ani odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017-28, ve kterém se sice jednalo o situaci překročení maximální dovolené rychlosti v obci, ovšem správní orgán sám uvedl, že šlo o *nezastavěnou* oblast a dále až ve vyjádření k žalobě, nikoli již v podkladech pro vydání rozhodnutí anebo v rozhodnutí samém, uvedl, že měření bylo realizováno jediným stacionárním radarem v obci. Jedná se tedy o skutkově odlišný případ, který není na nyní posuzovanou věc přílehlavý. Žalobní bod není důvodný.

Absence odkazu na přestupek, absence uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno (obecný odkaz na § 10 odst. 3)

53. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobkyně má za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je normou s tzv. blanketní dispozicí, a proto musí být ve výroku obsažena i norma, na kterou je takto odkazováno. Tyto závěry žalobkyně dovozovala z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, Sb. NSS č. 3282/2015. Žalobkyně namítala, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobkyně postižena.
54. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „(...) se uznává vinným, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. D. D., reg. zn. X, evidovaném v centrálním registru vozidel, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby dne 25. 3. 2017 ve 13:58:46 hod. při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 25. 3. 2017 v 13:58:46 hod. na silnici č. I/3 v obci Miličín, ve směru na Tábor, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti s vozidlem tov. zn. D. D., reg. zn. X, kdy řidiči byla v místě, kde smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu SYDO Traffic Velocity,

v. č. GEMVEL0019 rychlost 64 km/h, po odečtu tolerance 61 km/h. Výše uvedeným jednáním porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž v nedbalosti spáchal přestupek podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.“ V odůvodnění tohoto rozhodnutí je pak uvedeno, že „spáchání skutku, které vykazují znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, je ve spisovém materiálu dokládáno těmito podklady (...)“.

55. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2).
56. Z výše citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, Sb. NSS č. 3656/2018, pak doplnil, že „[s]právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
57. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32).
58. Lze přisvědčit žalobkyni, když namítá, že správní orgán I. stupně pochybil, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu bylo uvedeným jednáním porušeno, v posuzovaném případě však toto pochybení nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutné správní rozhodnutí zrušit, neboť odkaz na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu je řádně uveden v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, odkaz na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu pak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k takto jasnému vymezení skutku o porušené povinnosti a všech zákonných ustanoveních tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu tak v posuzované věci není pochyb. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní body nejsou důvodné.

Žalobkyně není provozovatelkou vozidla

59. V posledním žalobním bodě žalobkyně tvrdí, že není provozovatelkou vozidla a není tak za přestupek odpovědná. Žalobkyně uvedla, že má vozidlo v nájmu od leasingové společnosti, ale není provozovatelkou. Žalobkyně má za to, že správní orgány neprokázaly opak, neprokázaly, kdo je subjektem přestupku a dále správní orgány nepopsaly, proč usuzují, že je právě žalobkyně provozovatelkou vozidla. Z uvedených důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
60. Soud provedl při jednání dokazování listinou - výpisem z registru vozidel, ve kterém je uvedeno, že od 16. 4. 2015 je provozovatelem a vlastníkem vozidla společnost KASPO PRAHA, s. r. o., tj. žalobkyně. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by tuto skutečnost vyvracel. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně nebyla provozovatelkou vozidla D. D., reg. zn. X, kterým byl dne 25. 3. 2017 v 13:58 hod spáchán přestupek, za nějž byla žalobkyně objektivně odpovědná. Správní orgán I. stupně i žalovaný v rozhodnutích opakovaně uváděli, že je žalobkyně provozovatelkou vozidla D. D., reg. zn. X, kterým došlo ke spáchání přestupku, za který byla žalobkyně odpovědná. Uvedená zjištění správních orgánů jsou v souladu se zjištěním soudu, tj. že je žalobkyně vlastnící uvedeného vozidla. Žalobkyně neprokázala opak této skutečnosti, žalobní bod tak není důvodný.

Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

61. V samém závěru žaloby projevila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhla naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

62. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
63. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně